

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **X. D. N.**, nar.,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců,
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou,
advokátem se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
Příjímací středisko cizinců Zastávka**
se sídlem Havířská 514, 664 84 Zastávka

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 28. 4. 2019, č. j. CPR-4665-35/ČJ-2019-931200-ZZC,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 28. 4. 2019, č. j. CPR-4665-35/ČJ-2019-931200-ZZC, **s e r u š í**.
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800,- Kč,
a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Ladislava Barty, advokáta se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce včasnou žalobou ze dne 28. 5. 2019, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“) následujícího dne, brojil proti rozhodnutí žalované ze dne

28. 4. 2019, č. j. CPR-4665-35/ČJ-2019-931200-ZZC (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), prodloužena doba trvání jeho zajištění o 90 dnů. Žalobce byl přitom dle ustanovení § 124a ZPC zajištěn na základě rozhodnutí o zajištění

ze dne 28. 1. 2019, č. j. CPR-4665-7/ČJ-2019-931200-ZZC (dále jen „rozhodnutí o zajištění“), přičemž doba zajištění byla stanovena na 90 dnů.

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí žalovaná shrnula mj. průběh události ohledně zajištění žalobce. Dne 28. 1. 2019 v 10:15 hod se žalobce dostavil do Příjímacího střediska cizinců Zastávka a písemně podal žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky (dále jen „ČR“), přičemž předložil neplatný cestovní pas V. s platností do 9. 1. 2018. Žalovanou bylo zjištěno, že je žalobce zařazen v Evidenci nežádoucích osob od 6. 1. 2019 do 27. 1. 2024. Žalobci bylo dne 6. 1. 2019 vydáno správní vyhoštění, č. j. KRPA-10826-18/ČJ-2018-000022, které nabylo právní moci téhož dne, přičemž mu byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 5 let a stanovena lhůta k vycestování do 26. 1. 2019. Současně byla žalobci uložena povinnost se každou středu v 09:00 hod dostavit a ohlásit, kterou žalobce neplnil. Vzhledem k těmto skutečnostem bylo rozhodnuto o zajištění cizince dle ustanovení § 124a ZPC. Dne 28. 1. 2019 byl se žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení.
3. Žalovaná tedy měla za to, že žalobce svým neoprávněným pobytem na území od 27. 1. 2019 do 28. 1. 2019 v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění na dobu 5 let mařil výkon předmětného rozhodnutí. V případě žalobce nadto existovalo nebezpečí, že by se žalobce nepodrobil rozhodnutí o správním vyhoštění a dobrovolně území neopustil.
4. Žalobce byl omezen na osobní svobodě dne 28. 1. 2019 v 11:30 hod dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., a poté byl zajištěn dle ustanovení § 124a ZPC a umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců
5. V rámci respektování zákonných lhůt pro správní řízení ve věci mezinárodní ochrany přistoupila žalovaná k prodloužení zajištění žalobce, neboť dle sdělení odpovědných pracovníků nebude řízení o udělení mezinárodní ochrany s velkou pravděpodobností rozhodnutí do 60 dnů. Lhůta trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů, neboť se v době, po kterou byl žalobce zajištěn i přes přihlédnutí k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, nepodařilo realizovat správní vyhoštění vzhledem k probíhajícímu řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy nebylo o udělení nebo zamítnutí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodnuto.

III. Žaloba

6. Za stěžejní žalobní námitku žalobce označil skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí doby zajištění stanovené rozhodnutím o zajištění, kterým byl

žalobce zajištěn
na dobu 90 dnů od omezení osobní svobody, ke kterému došlo dne 28. 1. 2019 v 11:30
hod podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb.

7. Z dikce ustanovení § 125 odst. 1 ZPC je zřejmé, že doba zajištění počíná běžet okamžikem omezení osobní svobody a den, v němž byla osobní svoboda omezena, se počítá do celkové doby omezení. Doba omezení osobní svobody tak nelze počítat klasickým způsobem, nýbrž tak, že první den omezení osobní svobody je třeba do této doby zahrnout. Prvním dnem omezení osobní svobody žalobce tedy bylo 28. 1. 2019 a devadesátým dnem, jenž byl posledním dnem, v němž mohl být žalobce omezen na osobní svobodě na základě rozhodnutí o zajištění, byl den 27. 4. 2019.
8. K vydání rozhodnutí podle ustanovení § 129 odst. 6 ZPC může dojít pouze v době stanovené rozhodnutím o zajištění. Pokud uplyne doba zajištění a žalovaná nerozhodne o prodloužení zajištění, nezbyvá žalované než cizince ze zajištění propustit, neboť zajištění pozbylo podkladu a stalo se nezákonným nezávisle na tom, zda v budoucnu bude, či nebude rozhodnutí o zajištění případně zrušeno v rámci soudního přezkumu.
9. Na základě těchto skutečností žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

10. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 1. 6. 2019 uvedla, že dne 28. 1. 2019 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o zajištění dle ustanovení § 124a ZPC za účelem správního vyhoštění, přičemž doba trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů. Konec lhůty zajištění byl dle názoru žalované dne 28. 4. 2019 a téhož dne bylo žalobci dle ustanovení § 124 odst. 3 ZPC předáno v Zařízení pro zajištění cizinců napadené rozhodnutí.
11. Žalovaná měla za to, že postupovala plně v souladu s celým správním řádem a ostatními platnými zákony ČR. V řízení zjistila všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve
i neprospěch žalobce. prospěch
12. Závěrem proto žalovaná navrhla, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s).
14. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. a ve smyslu ustanovení § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
15. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

16. Jak plyne z obsahu správního spisu, žalobce se dostavil dne 28. 1. 2019 v 10:15 hod do Příjímacího střediska cizinců Zastávka, aby podal písemnou žádost o mezinárodní ochranu v ČR, přičemž předložil neplatný cestovní pas V. (s platností do 9. 1. 2018) s výjezdním příkazem s platností do 26. 1. 2019, který byl žalobci vydán na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce tak od 27. 1. 2019 do 28. 1. 2019 pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu, bez platného oprávnění pobytu, přičemž současně mařil výkon správního rozhodnutí. Dle úředního záznamu o zajištění ze dne 28. 1. 2019 byl žalobce dne 28. 1. 2019 v 11:30 omezen na osobní svobodě podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Rozhodnutím o zajištění bylo téhož dne rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění z území členských států EU podle ustanovení § 124a ZPC, a to na 90 dnů. Dne 28. 4. 2019 bylo napadeným rozhodnutím žalovanou rozhodnuto o prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění o 90 dnů podle ustanovení § 124 odst. 3 ZPC.
17. Podle ustanovení § 124a ZPC *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie je oprávněna za účelem správního vyhoštění zajistit cizince, který podal žádost o mezinárodní ochranu, jestliže již bylo o jeho vyhoštění pravomocně rozhodnuto nebo je řízení o správním vyhoštění zahájeno z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. a), anebo § 119 odst. 1 písm. b) bodu 6 nebo 7.*
18. Podle ustanovení § 124 odst. 3 ZPC *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
19. Podle ustanovení § 125 odst. 1 ZPC *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
20. Krajský soud konstatuje, že doba zajištění cizince musí být stanovena na dobu nezbytně nutnou k dosažení sledovaného cíle či účelu zajištění, kterým je v nyní posuzovaném případě správní vyhoštění žalobce. Omezení osobní svobody, byť je opatřením dočasným, je totiž závažným zásahem do základního lidského práva na osobní svobodu, chráněného vnitrostátním i mezinárodním právem (čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny, nebo čl. 5 odst. 1 Úmluvy).
21. V případě zajištění podle ustanovení § 124a ZPC je v ustanovení § 125 odst. 1 větě první ZPC stanoveno, že doba zajištění se počítá „od okamžiku omezení osobní svobody“. Počátek doby omezení osobní svobody formou zajištění je tedy třeba počítat způsobem nejvýhodnějším pro cizince a do doby zajištění počítat každý, i započatý, den omezení osobní svobody. Počátek doby zajištění je dán prvním dnem, kdy byla svoboda cizince omezena.
22. Ze správního spisu soud ověřil, že k omezení osobní svobody žalobce došlo dne 28. 1. 2019, přičemž v tentýž den bylo rovněž vydáno rozhodnutí o zajištění žalobce v délce

90 dnů. Prvním dnem zajištění žalobce trvajícího 90 dnů tedy byl již den 28. 1. 2019, neboť na rozdíl od počítání běžné lhůty je nutno v tomto případě započítat i den, kdy k omezení osobní svobody došlo (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 2 Azs 203/2014-45).

23. Osobní svoboda žalobce byla omezena dne 28. 1. 2019, tento den tedy měl být započítán jako první den trvání jeho zajištění a 90 denní lhůta stanovená rozhodnutím o zajištění tak uplynula již dne 27. 4. 2019, nikoliv až dne 28. 4. 2019, jak nesprávně dovodila žalovaná.
24. K tomu, aby mohlo být zajištění řádně prodlouženo, je mj. nezbytné, aby o prodloužení zajištění bylo rozhodnuto ještě v době trvání zajištění vyplývající z předcházejícího rozhodnutí o zajištění. V nyní posuzovaném případě tedy nejzazším možným okamžikem rozhodnutí o prodloužení zajištění byl den 27. 4. 2019, neboť tento den byl posledním dnem 90 denní lhůty trvání zajištění stanoveného rozhodnutím o zajištění. Pokud však žalovaná o prodloužení doby zajištění žalobce rozhodla napadeným rozhodnutím až následujícího dne, tj. 28. 4. 2019, jednala nezákonně, neboť o prodloužení zajištění žalobce rozhodla v době, kdy neexistoval jakýkoliv podklad k omezování osobní svobody žalobce, neboť rozhodného dne 28. 4. 2019 zajištění žalobce již netrvalo a žalobce měl být propuštěn na svobodu.
25. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť zajištění žalobce pozbylo ke dni 28. 4. 2019 podkladu, neboť původní doba zajištění žalobce byla stanovena do 27. 4. 2019, a prodloužení zajištění, o němž bylo rozhodnuto až ke dni 28. 4. 2019, tak bylo nezákonné.
26. Nad rámec výše uvedeného zdejší soud rovněž neopomněl, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nesprávně označila rozhodnutí, na základě kterého prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, když namísto rozhodnutí o zajištění chybně uvedla rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 6. 1. 2019, č. j. KRPA-10826-18/ČJ-2018-000022, přičemž ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí tuto nesprávnost nevyjasnila.
27. Soud současně nevyslovil, že se žalovanému vrací věc k dalšímu řízení. Lze totiž v této souvislosti odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012 – 34, publ. pod č. 2757/2013 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „(...) po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoli zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí. Ukončení řízení tímto

způsobem koresponduje s požadavkem na okamžité propuštění cizince poté, co bylo rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění zrušeno.“

VI. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou,
a proto podle ustanovení § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.).
29. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl výrokem II. dle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a přísluší mu proto právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložil proti žalované, která ve věci úspěch neměla (neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno).
30. Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud mimosmluvní odměnu zástupce žalobce
za dva úkony právní služby (převzetí a příprava právního zastoupení, písemné podání žaloby) po 3.100,- Kč podle ustanovení § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném v rozhodné době). Za úkony právní služby to činí celkem 6 200,- Kč, k čemuž je nutné připočít hotové výdaje po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, což činí dohromady částku ve výši 6 800,- Kč. Celkové náklady řízení tak dosáhly výše 6 800,- Kč. Ke splnění povinnosti byla žalované stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne

jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj

jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. června 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

